

ליאורה בן יצחק

בכל זאת

הצפיפות מקשה בין אנשים מתחככים
 בדבור קטן.
 וכשדורכים עליך נדחה הקול לרגלים.
 הם לא שומעים את הכאב
 נעצר בתיק היד.
 ודוקא הדברים שלא שמים לב אליהם נשכחים
 כמו ללכת על חול הים מבלי להתעייף
 ולהקשיב לגוף המדבר בשפה עלגת.
 ללמד לעגל קנים וגוני עמק,
 בצירור דיוקנה.

פרידות אינן סוף פסוק.
 נותרים הארגזים מאחור עמוסי ספורים,
 ללא סיום

שלט רחוק

בצד האפל של הירח, אני מחפשת את הילדה שהיא אני
 בכיה מסתובב אנכי מתוך גאות האוקינוס,
 נעצר בצד המואר.
 קל לזהותה מרכיבה משאלות מאבק כוכבים.
 "ולמי שמסתתר מאחורי: אחת-שתים-שלוש,
 לי האבא החזק בעולם!"
 קולות ילדים מתרחקים והארץ שוב זזה
 כמו פנטזיה של אבק מתאדה מתוך הר געש רחוק.

וְאַתָּה שׁוֹתֵק.
מִמָּקוֹם קָרוֹב נוֹגֵעַ –
לְפָנַי/עֵצְשׁו/מָחַר/אַחֲרַי,
”הַעֲיִפּוֹת הוֹרֵגֶת”, אַתָּה אוֹמֵר.
אֲנִי שׁוֹמַעַת כּוֹכֵב נוֹפֵל עַל אֲרֶז,
מִשְׁאִיר סִימָן.
גַּם אִם לֹא מְבִינִים, לַגְעָגוּעַ אֵין שְׁפָה.

מִן הַמָּקוֹם

לסירקה טורקה

עֵמֶק בְּלֵב הַיַּעַר,
חַיּוֹת נִיזוֹנוֹת מֵאַהֲבָתָה שֶׁל מְשׁוֹרְרֵת,
וְהִיא נִיזוֹנָה מֵאַהֲבָתָן
בְּזִמְן שְׁאֲנִי מֵרַחֶפֶת עִם תְּרַפִּיזוֹ אֶקְזוּטִי בְּאֵינְפוּזִיָּה
5,000 מִלִּיגָרָם סֵטְרוֹאִיִּדִים, מֵתוֹךְ הַנְּרִיד
לְתוֹךְ מַעֲרֻכוֹת קוֹרְסוֹת, שִׁירְתָּה מְנַחֶמֶת.
אוֹלֵי גַם שִׁירֵי יִשְׁנֹו אֶת עוֹלָמוֹ שֶׁל מִישֶׁהוּ
יַעֲלוּ בּוֹ חֲמֵלָה, שְׁטָרֵם פָּגֵשׁ
אֲנִי רוֹצֵה לְחַזֵּר לְזִמְן הַפְּשׁוּט,
כְּשֶׁקְטִפְתִּי אֶת הַשְּׁקֵט מֵתוֹךְ רִקְפּוֹת בְּחַרְשָׁה
וְלֹא חָסַר לִי דָבָר.
אַחֲרָיו כְּתַבְתִּי אֶת הַמְּלָה ”מְחֻלָּה”,
וְהַחֲפֵשׁ רָעַד.